
Tiende Søndag efter Trinitatis

En prædiken af

Kaj Munk

Udgivet i 2015. Teksten må i denne form frit benyttes med angivelse af Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet, som kilde.

Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet.

Indhold

Tiende Søndag efter Trinitatis	4
10. SØNDAG EFTER TRINITATIS	4
Metadata om værket	4
Metadata om værket	4

Tiende Søndag efter Trinitatis

10. SØNDAG EFTER TRINITATIS

Prædikedag 10. SØNDAG EFTER TRINITATIS

Prædikedato 17. august 1941

Prædiketekst Lukas 19,41-48

Prædikested Vedersø Kirke

Prædiken ID P170841-01

Kilde (Ved Babylons Floder, 126-131)

Tiende Søndag efter Trinitatis.

Da Jesus kom nær til og saa Staden, græd han over den. Saa ved vi da, at han var en fædrelandssindet Mand. Det er jo ikke blot Medynk, der slaar ham i Graad, ikke blot Smerte over den onde Skæbne, der truer disse Mennesker; det er ogsaa det, at disse Mennesker er hans egne, at det er *hans* Stad, hans Fædreneby.

Du, min Tilhører, kender du noget til den Graad? kender du noget til Sorgen over dit Fædreland? Det er sandt nok, at som Kristne ved vi, at Englændere og Tyskere, Græker og Tyrker, Kinesere og Indere er vore Brødre, hvem vi i Guds Navn har Pligt til at elske, bare fordi det er Mennesker. Der er ingen Nød, som lides her i Verden, der ikke kommer os ved. Selv i Krig vil det være saadan, at sammen med Glæden, vi føler, naar det lykkes at fælde en Fjende, gaar dog en Smerte, fordi denne Fjende foruden at være Fjende tillige var vort Medmenneske.

Ja, vi kommer allesammen hinanden ved. Hvilket ikke har ophævet, at nogen kommer hinanden ved mere end andre. At vi har Landsmænd, og at Landsmænd staar hinanden nærmere end Fremmede, er ikke blot en naturlig Ting; en naturlig Ting er ofte en ond

Ting, der maa bekæmpes; men det er tillige sundt og i sin Orden. Det har gjort os Kristus endnu dyrebare, at han aldrig gav Udtryk for en Kærlighed i al Almindelighed, som derfor intetsteds hørte hjemme, men at hans Kærlighed var den reelle, der med Udgangspunkt i den fasteste af alle Verdener, Hjemmets, rækker ud mod al Skabningen. Derfor tør jeg trygt sige til dig, min Tilhører, at flyder du hen i Alfølelse, har du gaaet for lidt i Skole hos selve Kærlighedens Mester. Hans Taarer over Jerusalem maa have lært dig at rette Blikket mod *dit* Folk, mod Danmark og tvunget dig at spørge: Hvordan staar det til med os? ved *vi*, hvad der tjener til vor Fred? har *vi* lært at kende vor Besøgelses Tid? Og da kan det blive din inderlige Bøn, om den Helligaand vil give dig Vejledning til den Visdom og Styrke, som det er nødvendigt at øse af, hvis du selv vil kende og lære fra dig til dine Landsmænd, hvornaar Besøgelsestiden er inde, og hvad der tjener til Danmarks Fred.

Ja, Herre Jesus, vi beder dig, giv du os Danske at vaagne og finde i os Kærligheden til vort Land paa samme Maade, som vi har set dig elske dit.

Men — *kan* vi lære, hvad der tjener til vor Fred? Er det muligt for Mennesker at vide, naar Besøgelsestiden er inde?

Det, der griber mig stærkest i Dagens Historie om Jesus, er ikke Vidnesbyrdet om hans Fædrelandskærlighed, hvor glad jeg end ogsaa er for *det*, men det er Beretningen om Maaden, den viser sig paa, at han brister i Graad i Stedet for i flammende Vrede. Vi har jo hørt ham tordne mod Korazin og Bethsaida, vi har hørt ham true det skikkelige Kapernaum med Sodomas Helvedesskæbne, altsammen fordi disse Byer ikke vilde kende deres Besøgelsestid. I Dag er det, som om han er løbet træet i sin Kamp mod dette haabløst ligevægtige Folk. Det er, som om den lange Kamp har skærpet hans Blik og faaet ham til at skue ind i en dybere Sammenhæng end Uviljens og Viljetvistens; er det Skæbne, der er over Folket? at de ikke blot ikke vil, men ikke længere kan? Vidste du dog, ak, vidste du dog! Men nu er det skjult for dine Øjne.

Der er en Angst i hans Sorg, som smitter os, der hører den. Kan det gaa saadan ikke blot med Mennesker, men med Nationer, at de ved Fastholdelse af, hvad der udtrykkelig er sagt dem fører mod Undergangen, kan forskertse sig Retten til Livet? Der er en Fristelse for store Nationer til at glemme alt Hensyn for Hensynet til sig selv; der er en Fristelse for smaa Nationer til at lade staa til; der er Fristelse for os alle. Kan man give efter for sin Fristelse saa længe og saa ofte, at det en Dag lyder: Nu er du vejet og fundet for let?

Der er næppe Tvivl om, at her paa Jorden er der en Dom, der hedder: For silde. Der er næppe heller Tvivl om, at det er enhver forbudt at regne med andet, end at saa længe der er Liv, er der Haab. Over Jerusalem var Dommen "For silde" falden paa denne Søndag. Folket havde stukket sin Fremtidsvej af, saa det var umuligt at ændre noget. Saa sikkert som Jernbanetoget iler over det fejle Sporskifte det sidste Signal forbi frem mod Sammenstødet, løb Davids By nu frem mod sit blodige Styr. Og dog var det *deres* Pligt, som var derinde, at bruge Bremserne til yderste Øjeblik. Men hvis nu Jøderne i Tide havde modtaget Jesus, vilde Romerne saa ikke i Aar 70 have ødelagt Jerusalem?

Det ligner jo aldrig Jesus at love personlig Fordel til dem, der vil være ham følgagtige. "Jeg lover jer Blod og Sved og Taarer", skal en moderne Statsmand have sagt til sit Folk. Og hvad lovede Jesus Disciplene? at blive slæbt for Raadet og kastet i Fængsler og døje alskens ondt og Vanære for hans Navns Skyld.

Saa vilde vi da ogsaa have ventet, at han i Dag stillede sin By i Udsigt, at hvis den vilde lade hans Aand fylde sig, da kunde den i denne Ondskabens Verden være viss paa, at dens Fjender vilde omringe den og lægge den slet øde og ikke lade Sten paa Sten i den; men hvad gjorde vel det, naar den vidste, at det var Retfærdigheds Sag, den tjente, at den var i Pagt med Almagts evige Gud!

Den Tale kunde Jesus udmærket have ført. Den vilde stemme med, hvad han ellers lærte med sine Ord og med sit Liv.

Men i Dag, i dette Tilfælde, siger han noget andet; noget andet, der dog egentlig ogsaa stemmer med hans Ord og hans Liv. At i hans Aand er der Bevarelse; i Troskab mod ham er selve Livet gemt.

Hvad vilde der da ske med Folket, om det sluttede sig til den nye Profet? Hvordan skulde det kunne bevæge Romerne til at lade det være i Fred?

Mener Jesus, at hans Folk hos ham kunde lære den Forhandlingens smidige Kunst, som altid vilde sætte det i Stand til at købe Freden?

Udelukket. Den kunde han ikke lære andre, for den forstod han selv intet af.

Skulde Folket da som Folk gennemføre, hvad han havde foreskrevet den enkelte, naar det gjaldt personlige Krænkelser: vende den højre Kind til, naar man modtog et Slag paa venstre?

Maaske mente han just det. Maaske var han viss paa, at om et helt Folk fulgte hans enestaaende Eksempel: i Ydmyghed og Gudstro og sikker i sin Sag at modtage Ondskaben, da vilde denne Ondskab lammet synke sammen i sig selv. Betingelsen er altsaa, at en saadan Aand er til Stede. Og den ved intet Forbund med Fejghedens og Selvopgivelsens. Deres Veje er aldrig dens.

Eller maaske mente han, at hans Hjertes flammende Tro vilde brænde Folket sammen til en Vilje, der vilde gøre det uovervindeligt. Hvordan og hvordan — maaske stod det ham ikke klart; maaske skulde det afgøres i hvert enkelt Tilfælde for sig. Kun det vidste han, at det Folk, der enigt gav sig ind under hans Vilje, skulde opleve Sandheden af Gud som den faste Borg.

Vi beder om at lære at tro med *hans* Tro paa den dybe Forbindelse mellem Gud og Fædreland. Religionen er en Privatsag? Det er sandt nok, men det er Løgn, hvis det skal gøres til, at den ikke ogsaa er en Folkesag — en Folkets Sag.